

בעהש"ת

לחזות בנועם

עניינים המתבארים במאמר

לך לך מארצך - אל הארץ אשר אראך

לקיחת שרה לבית פרעה

נוסח הווידוי שאין אנו עזי פנים וכו'
אבל אנהנו

מבטן שאול שועתי

גליון נב • לך לך • תשפ"ה

יו"ל על-ידי חבורת נועם ה' החסידי ברסלב ירושלים עיה"ק

ניצוצות אור מתוך המאמר

וכן צריכין בכל דור ודור בכלליות ישראל, ובפרטיות
כל אחד ואחד, לבקש תמיד את השם־יתברך בכל מקום
שהוא, ולצעק בכל עת להשם־יתברך, בכחינת: "מבטן
שאל שועתי", ואל יתיאש מן הצעקה והבקשה לעולם,
עד ישקוף וירא ה' משמים

מאמרים ופנינים על פרשת השבוע ומועדי השנה
לחזות כנועם ה' ולבקד בהיכלו
מתוך מעינות דברי קדשו של
הרה"ק מוהר"ר נתן מברסלב זצוק"ל
בספה"ק ליקוטי הלכות

לכל הערה הארה תנובה או הצעה נא להשאיר הודעה
בקו הקהילה 'טעם השם' #9 02.581.3308
או לפנת ל: lb1877300@gmail.com
וכן ניתן להקדיש הגליון להצלחה ולישועה בכתובת הנ"ל
להרשמה לקבלת הגליון השבועי יש לשלוח בקשה לכתובת הנ"ל

מאמר אמרי נועם

'מבטן שאול שזעתי' אפילו מן השאול תחתיות צריכים לצעוק להשי"ת

הקב"ה מחיה גם את המקומות הרחוקים מאוד ע"י 'מאמר סתום' - כשנפל בירידה ומחפש 'איה מקום כבודו' זוכה לעלות בתכלית העלייה - ע"י החטא יכול לבוא לכפירות ח"ו - המתודה להשי"ת על חטאיו מלמד זכות על עצמו שמאמין בהשי"ת ומחפש ומבקש תיקון - עיקר הנסיון של אברהם אבינו היה שלא ידע מהו רצון השי"ת ועסק לחפש 'איה' - ע"י לקיחת שרה לבית פרעה יש כח לכל ישראל לבקש ולמצוא את השי"ת בעומק הגלות

וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם לֵךְ לְךָ מֵאֶרֶץ וּמִמּוֹלַדְתְּךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֵרְאֶךָ (בראשית יב, א).

אפי' המקומות הרחוקים מקבלים חיות מהשי"ת

על פי מה שכתב בליקוטי מוהר"ן (חלק ב תורה יב) וז"ל כי מלא כל הארץ כבודו (ישעיה ו), ואפלו בעברות ודברים רעים חס ושלום, ששם אין כבודו יתברך, מבחינת (ישעיה מב) וכבודי לא אחר לא אתן... אבל דע, כי אף על פי כן בודאי גם הם מקבלים חיות ממנו יתברך, ואפלו מקומות המטנפים או בתי עבודה זרה צריכין גם כן לקבל חיות ממנו יתברך, אך דע, כי הם מקבלים מבחינת מאמר סתום, שהוא בראשית מאמר סתום (ע' חא"ג שבת ק"ד ד"ה מם סתומה מאמר סתום), שהוא כולל כל המאמרות, וכלם מקבלים חיות ממנו.

**כשרואה שנפל מאוד ומבקש איה מקום כבודו זוכה
לעלות בתכלית העליה**

ועל־כן כְּשֶׁאָדָם נֹפֵל, חֵס וְשָׁלוֹם, לְבַחֲנֵינָת מְקוֹמוֹת אֱלֹהֵינוּ לְבַחֲנֵינָת מְקוֹמוֹת הַמְּטַנְפִּים, וְנוֹפֵל לְסַפְּקוֹת וְהִרְהוּרִים וּבִלְבוּלִים גְּדוּלִים, וְאִזִּי מִתְחִיל לְהִסְתַּכֵּל עַל עֲצָמוֹ, וְרוֹאֵה שְׂרָחוֹק מְאֹד מִכְּבוֹדוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְשׂוֹאֵל וּמִבְקֵשׁ אִיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ, מֵאַחַר שְׂרוּאָה בְּעֲצָמוֹ שְׂרָחוֹק מִכְּבוֹדוֹ יִתְבַּרֵּךְ, מֵאַחַר שֶׁנִּפְּל לְמְקוֹמוֹת כְּאֵלוֹ, רַחֲמָנָא לְצַל, וְזֶה זֶה עֵקֶר תְּקוּנוֹ וְעֲלִיתוֹ, בְּבַחֲנֵינָת יְרִידָה תְּכֵלִית הָעֲלִיָּה, הַמוּבָא בְּסִפְרִים, כִּי "אִיֵּה" מְקוֹם כְּבוֹדוֹ זֶה בַּחֲנֵינָת הַכְּבוֹד עֲלִיוֹן שֶׁל הַמַּאֲמָר הָעֲלִיוֹן, דְּהֵינּוּ הַמַּאֲמָר סְתוּם בְּרֵאשִׁית כְּנ"ל, שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁךְ חֵיוֹת לְמְקוֹמוֹת הָאֵלוֹ, עַכ"ל הַק'.

**הצדיקים מלמדים את הרחוקים מאוד שלא יתיאשו
מן הצעקה להשי"ת ועי"ז זוכים לעליה**

ובליקוטי הלכות (הל' נפילת אפים הל' ו) מבאר וְזֶה בַּחֲנֵינָת נְפִילַת אֲפִים, כִּי מִבְּאֵר בְּכַוְנוֹת הָאֲר"י ז"ל בְּסוּד נְפִילַת אֲפִים (דְּרוֹשׁ ב'), שֶׁאִזּוּ מִפִּילִין עֲצָמוֹ לְבַחֲנֵינָת סְטָרָא דְמוֹתָא, כְּדִי לְהַעֲלוֹת מִשָּׁם נִיצוּצֵי הַקִּדְשָׁה שֶׁנִּפְּלוּ מְאֹד, שְׂאֵי אֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹת גָּמַר הַיְחוּד שֶׁל הַתְּפִלָּה כִּי אִם עַל־יְדֵי עֲלִית אֱלֹהֵינוּ הַנִּיצוּצוֹת עֵין שָׁם, וְכֵן זֶה הוּא סוּד הַתּוֹרָה הַנ"ל, בַּחֲנֵינָת יְרִידָה תְּכֵלִית הָעֲלִיָּה, כִּי בְּעֵנֵי יְרִידָה תְּכֵלִית הָעֲלִיָּה יֵשׁ כְּמָה וְכְמָה בַּחֲנֵינּוֹת, כִּי יֵשׁ שֶׁנִּפְּלוּ וַיִּרְדּוּ מִמֶּשֶׁךְ, שֶׁיִּרְדּוּ עַל־יְדֵי מַעֲשֵׂיהֶם וְתֵאוּתֵיהֶם לְמְקוֹם שֶׁיִּרְדּוּ וְנִפְּלוּ לְשָׁם, חֵס וְשָׁלוֹם, אֲבָל גַּם הֵם יְכוּלִין לַעֲלוֹת כְּשִׁחוּתֵיהֶן לְשׁוּב לְהִשָּׁם יִתְבַּרֵּךְ בְּאַמְתּוֹ, וּמִקְרָבֵינוּ עֲצָמוֹ לְצַדִּיקֵי אֲמַתּוֹ, שֶׁמְלַמְּדִים וּמְחַזְּקִים אוֹתָם שֶׁלֹּא יִתְיַאֲשׁוּ עֲצָמוֹ מִן הַצְּעָקָה לְהִשָּׁם יִתְבַּרֵּךְ וּמִהַחְפוּשׁ וּבִקְשָׁה, שֶׁאִזּוּ עַל־יְדֵי הַבִּקְשָׁה וְהַחְפוּשׁ 'אִיֵּה', עַל־יְדֵי־זֶה עוֹלִין לְתְּכֵלִית הָעֲלִיָּה, לְבַחֲנֵינָת אִיֵּה, מֵאַמָּר סְתוּם וְכו'.

גם הצדיקים עוסקים להעלות ניצוצות מעמקי הקליפה ע"י חיפוש 'איה'

אבל גם כשרים וצדיקים גדולים ונוראים בהכרח שיעבר עליהם כל הנ"ל, וכמה פעמים הם מורידים את עצמן בכונה לבחינת מקומות הנ"ל, שהם בחינת מקומות המטנפים, כדי להעלות משם ניצוצות ונשמות קדושות שנפלו לשם, בבחינת ירידה תכלית העליה, וכמובן שם בהתורה בסופו, שכתב שם שזה בחינת הליכה בדרכים, כי קדם כל חדושי תורה צריכין לעבר תחלה באלו המקומות שמהם כל הבלבולים עין שם, ובאמת הכל אחד וזה תלוי בזה, כי גדולי הצדיקים מורידין עצמן למקומות הנ"ל, בשביל להעלות נשמות שנפלו לשם.

ובענין עלית הנשמות שנפלו יש כמה בחינות, כי יש נשמות המתים שנפלו לשם כמה וכמה שנים, שאין להם תקון כי אם על ידי צדיקים כאלו כמובן במקום אחר (חיי מוהר"ן סימנים קצקצא ועוד), וכמובן מהמעשיות שמספרין מהבעל שם טוב זכר צדיק וקדוש לברכה, ובפרט מה ששמענו מפיו הקדוש הרבה בענין זה, אבל הם עוסקים העקר לברר ולהעלות נפשות החיים עדין בעולם הזה, והעקר על ידי בחינה הנ"ל, שעל ידי ירידתם לשם הם מכניסים הרהורי תשובה גם להיורדים והנופלים מאד.

ע"י התעוררות קצת זוכה שהצדיק מאיר בו שיחפש את השי"ת ויעלה בתכלית העלייה

אבל מחמת שאלו הנופלים הם בחיים עדין ויש להם עדין כח הבחירה, על כן קשה וכבד מאד מאד לעזר להם, כי לבעל בחירה קשה מאד לעזר, כמו שכתוב במקום אחר (חיי מוהר"ן סימן קצז), אבל אף על פי כן יש הרבה שזוכים על ידי

לח הצדיקים הנ"ל, להתעורר באיזה התעוררות עד שמתחילין להתקרב אליהם, ואזי הצדיקים מאירין בהרחוקים שאיך שהם עדין יחפשו ויבקשו את השם יתברך וכו', ועל ידי זה הם מעלין גם את הירוודים ממש שגם הם יעלו בבחינת ירידה תכלית העליה, והכל בכחם ובכח תורתם ועצותיהם ורמזיהם הקדושים העמקים ונשגבים מאד מאד עד אין סוף ותכלית, אשרי שיאחו בהם.

הצדיקים מסלקים את חכמתם ויורדים למקומות המטונפים ושואלים שם 'איה'

וכל זה הוא סוד נפילת אפים, שאז מפילין את עצמן בכונה למקומות הנ"ל, כדי להעלות הניצוצות הקדושות, שהם בחינת נפשות החיים והמתים, בבחינת ירידה תכלית העליה, ועל כן נופלין אז על פניהם, זה בחינת הסתלקות והעלמת וכסוי בחינת הפנים, שהוא בחינת חכמה, בחינת (קהלת ה, א): "חכמת אדם תאיר פניו", שהוא עקר החיות, כמו שכתוב (שם ז, יב): "החכמה תחיה", כי בכל המאמרות יש חכמה בכל מאמר ומאמר שבהם נברא העולם, כי כלם בחכמה עשית" (תהלים קד, כד), ועל ידי זה עקר התגלות הכבוד שבשביל זה נתהוה המאמר, (כמו שכתוב שם), אבל בהמאמר סתום, שהוא בחינת 'איה', שם החכמה שהוא בחינת הפנים בהעלם והסתר גדול, כי שם הוא בחינת 'תכלית הידיעה אשר לא נדע', וזהו בחינת סוד נפילת אפים, בחינת (במדבר טז, כב): "ויפלו על פניהם", שהצדיקים מפילין עצמן ומכסין ומעלימין ומסלקין פניהם שהוא חכמתן, ומורדין עצמן לבחינת סטרא דמותא, שהוא בחינת מקומות המטונפים, ששם אין רואין כבודו שהוא בחינת חכמה, בחינת פנים, אבל הם גם שם מבקשין ומחפשין בבחינת 'איה', ועל ידי זה עולין בתכלית העליה ומעלין הניצוצות והנפשות מעמקי עמקי הקלפות, בבחינת ירידה תכלית העליה, כי עולים לבחינת 'איה', שהוא שרש הקדשה, שרש כל העשרה מאמרות, שעל ידי זה עקר גמור היחוד של כל התפלה.

מהו הזכות במה שאין אנו עזי פנים ואנחנו מודים

שחטאנו

וְזֶהוּ שְׂאוּמְרִים בְּהוֹדוּי: 'תָּבֵא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאֵל תִּתְעַלֵּם מִתְחַנְּנֵנוּ, שְׂאִין אֲנוּ עֲזִי פָּנִים וְקָשִׁי עֵרֶף לֹמֵר לְפָנֶיךָ ה' אֱלֹקֵינוּ וְאֵלֹקֵי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חֲטָאנוּ, אָבֵל אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ חֲטָאנוּ, וְלִכְאוּרָה הֶעֱנִין פְּלֵא, מֵה זֶה שְׂמִזְכִּירִין לְשׁוֹן שְׁלִילָה 'שְׂאִין אֲנוּ עֲזִי פָּנִים וְכוּ' לֹמֵר לְפָנֶיךָ וְכוּ' צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חֲטָאנוּ' וְכוּ', מֵה טַעֲנָה הִיא זֹאת, וְלָמָּה לָנוּ לְהַזְכִּיר כָּל זֶה, הִיָּה לָנוּ לְהִתְחִיל תְּכַף: 'אֲנֵא ה' חֲטָאתִי וְכוּ', וְגַם קָשָׁה, אִיךָ נוֹכַח לֹמֵר 'צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חֲטָאנוּ', מֵאַחַר שְׂאֲנוּ יוֹדְעִים בְּעֶצְמָנוּ שְׂחֲטָאנוּ, וּמֵה זֶה זְכוּת שְׂאִינוּ עֲזוֹת פָּנִים כָּל כֶּךָ לֵאמֹר לֹא חֲטָאתִי הֲלֵא אִי אֶפְשֵׁר לְהִכְחִישׁ הַחוּשׁ מֵאַחַר שְׂיֹדַע שְׂחֲטָא.

ע"י החטאים אפשר ליפול כל כך עד שיכחיש החטא
בכפירות ח"ו

אָךְ עֵקֶר הַטַּעֲנָה הוּא עַל-פִּי הַנ"ל, שְׂמִבְקֵשׁ מֵהַשָּׁם יִתְבָּרַךְ שְׁלֵא יִתְעַלֵּם מִתְחַנְּנֵנוּ וְתִבּוֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ, וְאֲזִי הוּא יִכּוֹל תְּכַף לְפַל בְּדַעְתּוֹ אִיךָ אֲבַקֵּשׁ שְׁלֵא יִתְעַלֵּם מִתְחַנְּנֵנוּ, מֵאַחַר שְׂאֲנוּ יוֹדַע בְּעֶצְמֵי שְׂגָרְמָתִי בְּעוֹנוֹתֵי הַעֲלָמָה וְהַסְתָּרָה כְּזֹאת, כִּי עַל-יְדֵי כָּל חֲטָא וְעוֹן וּפְשַׁע מְעִלְמִים וּמְסִתְרִים כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, בְּבַחֲיִנַת (ישעיה נט, ב): "כִּי אִם עוֹנֵתִיכֶם הִיוּ מִבְּדָלִים בֵּינְכֶם לְבֵין אֱלֹקֵיכֶם", עַל-כֵּן תְּכַף מִחֲזַק אֵת עֶצְמוֹ וּמִתְנַצֵּל אֵת עֶצְמוֹ לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ וְאוֹמֵר: 'שְׂאִין אֲנוּ עֲזִי פָּנִים וְקָשִׁי עֵרֶף לֹמֵר לְפָנֶיךָ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חֲטָאנוּ, הִינּוּ שְׂזָה עֵקֶר הַזְכוּת שְׁלִי מֵה שְׂעֵדִין אֲנִי יוֹדַע וּמֵאַמִּין שְׂחֲטָאתִי לְפָנֶיךָ, וְאֲנִי מְבַקֵּשׁ וּמְחַפֵּשׁ עֲדִין תְּשׁוּבָה וּמְחִילָה, כִּי הִיָּה אֶפְשֵׁר, חֵס וְשְׁלוֹם, לְפַל כָּךְ עַד שְׂיִכְחִישׁ לְגַמְרִי, חֵס וְשְׁלוֹם, כְּמוֹ שְׂנִמְצָאִים בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים אֶפִּיקוֹרְסִים וְכוֹפְרִים גְּמוּרִים שְׂנִפְלוּ לְכַפִּירוֹת גְּמוּרוֹת, רַחֲמָנָא לְצַלּוּ, עַד שְׂמְכַחֲשִׁין בְּהַחֲטָאִים לְגַמְרִי, כִּי אוֹמְרִים

שֶׁאֵין זֶה חֲטָא וְעוֹן כָּלֵל, שְׁעֲלִיהֶם נֹאמֵר (יְרֵמְיָה ב, לה): "הִנְנִי נִשְׁפָּט אוֹתָךְ עַל אֲמָרְךָ לֹא חֲטָאֲתִי".

אנחנו מבקשים מהשי"ת מחילה בזכות זו שאנו מאמינים שחטאנו

כִּי הָאֲפִיקוֹרְסִים, אֶפְלוּ אוֹתָם שְׁמוּדִים בְּמִצִּיאוֹתוֹ יְתִבְרָה, אֲבָל רַבִּם כּוֹפְרִים בְּפָגַם הַחֲטָאִים, וְכוֹפְרִים בַּתּוֹרַת מֹשֶׁה, או שְׁמֹגְלִים פְּנִים בַּתּוֹרָה שֶׁלֹּא כִּהְלָכָה, כְּמוֹ יָרְבָּעַם בֶּן נֶבֶט וְחֻבְרִיו, וְאוֹמְרִים מַה שְׂאוֹמְרִים, עַד שֶׁלִּדְעַתְם אֵין שִׁיךְ מִצְוָה וְעִבְרָה, חֶסֶד וְשְׁלוֹם, רַק בְּשִׁבִיל נִימוּסֵי הַמְּדִינָה וְכוּ' רַחֲמָנָא לִצְלָן רַחֲמָנָא לְשִׁזְבוֹן מְכַפִּירוֹת כְּאֵלֶּה, עַל-כֵּן אָנוּ מִתְנַצְּלִים, מֵאַחַר שֶׁאָנוּ מֵאֲמִינִים בְּהֶאֱמַת, וְאֵין אָנוּ עֹזֵי פְּנִים לֹמֵר צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חֲטָאנוּ כְּמוֹ הַכּוֹפְרִים שְׁעוֹשִׂים כָּל הָעִבְרוֹת וְאוֹמְרִים שֶׁהֵם צְדִיקִים וְלֹא חֲטָאוּ כָּלֵל, כִּי מִכְחִישִׁים בְּכָל מִצְוֹת הַתּוֹרָה, אֲבָל מֵאַחַר שֶׁאֵין אָנוּ עֹזֵי פְּנִים לֹמֵר כֵּן, חֶסֶד וְשְׁלוֹם, וְאָנוּ אוֹמְרִים בְּפֶה מְלֹא: 'חֲטָאנוּ, עוֹיְנוּ וּפְשַׁעְנוּ, עַל-כֵּן בּוֹדָאֵי רָאוּי לָךְ שֶׁלֹּא תִתְעַלֵּם מִתְחַנְתְּנוּ.

כל זמן שמבקש תיקון עדיין יש לו תקווה יהיה איך שיהיה

כִּי עֵקֶר הַהֶעֱלָמָה הוּא מַחֲמַת שְׁעַל-יָדֵי הָעוֹן נַעֲשֶׂה מִסַּךְ הַמְּבַדִּיל, וְיָכוֹל לְהַכְנִיֵס בְּדַעְתּוֹ אֵיזָה כְּפִירָה, חֶסֶד וְשְׁלוֹם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּסֵפֶר הַמִּדּוֹת (אוֹת אֲמוּנָה סִימָן כב): 'הַפֶּשַׁע מְכַנֵּס כְּפִירָה בְּאָדָם', כִּי עֵקֶר שׂרֵשׁ הַיִּצָּר הָרַע הוּא בְּחִינַת 'אֶל-אַחַר-כְּפִירוֹת' (כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּמָקוֹם אַחַר סִימָן י'), שֶׁשָּׂרְשׁוֹ מִהֶהֱעֵלְמָה, אֲבָל כַּח נְשֻׁמוֹת יִשְׂרָאֵל גָּדוֹל מְאֹד, וּבִפְרָט גָּדֹל הַכַּח שֶׁל הַצְּדִיקִים הָעוֹסְקִים בְּתַקּוּנָם, עַל-כֵּן אֶפְלוּ אַחַר כָּל הַחֲטָאִים וְהָעוֹנוֹת הַגְּמוּרִים, חֶסֶד וְשְׁלוֹם, עֵדִין הַנְּשָׁמָה מְזַכֶּרֶת עֲצָמָה בְּהֶאֱמַת, וּמְרַגֶּשֶׁת כְּאֵבָה הָעֲצוּם שֶׁל עוֹנוֹתֶיהָ, עַד שֶׁמְבַקֵּשׁ עֵדִין תְּשׁוּבָה וּמְחִילָה, וְכֹל זְמַן שֶׁמְבַקֵּשׁ עֵדִין יֵשׁ לוֹ תַקְוָה יְהִיֶּה אֵיךְ שִׁיְהִיָּה, וְזֶהוּ

שִׁמְבֻקְשִׁים: מֵאַחַר שֶׁאֵין אָנוּ עֲזֵי פָּנִים לְהַכְחִישׁ וְלוֹמַר לֹא חֲטָאתִי, רַק עֲדִין אָנוּ מִבְּקֵשׁ וּמְחַפֵּשׁ תְּקוּן, עַל-כֵּן תִּכְפֹּר נִתְבַטַּל הַהֶעְלָמָה וְהַהֲסָתְרָה שֶׁהֵם יוֹנְקִים מִשָּׁם, כִּי עֵקֶר יִנְיָקְתָם הִיָּה מִהַהֶעְלָמָה, [נְכַמְבָּאֵר הֵיטֵב בְּסוֹף הַתּוֹרָה הַזֹּאת], וְעַל-כֵּן בּוֹדְאֵי רְאוּי לָךְ שֶׁלֹּא תִתְעַלֵּם מִתְחַנְתְּנֵנוּ, כִּי רְאוּי שֶׁתִּתְבַטַּל הַהֶעְלָמָה עַל-יְדֵי מַה שֶׁאָנוּ מִבְּקְשִׁים וּמְחַפְשִׁים עֲדִין תְּקוּן, וְצוּעֵקִים וּמִתּוֹדִין חֲטָאֵינוּ, וְאֵין אָנוּ עֲזֵי פָּנִים לִפְלֵל לְהַסְתְּרָה וְהַהֶעְלָמָה גְּמוּרָה לְאָמֹר: צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חֲטָאנוּ, עַל-כֵּן בּוֹדְאֵי רְאוּי לָךְ שֶׁלֹּא תִתְעַלֵּם מִתְחַנְתְּנֵנוּ.

בשעת הוידיי מזכירים שהשי"ת יודע כל תעלומות להורות שהשי"ת נמצא בכל הסתרה

זֶה שְׂאוּמְרִים בְּשַׁעַת הַיּוֹדֵי: מַה נֹאמֵר לְפָנֶיךָ וְכו', וְמַה נִסְפֵּר לְפָנֶיךָ וְכו', הֲלֹא כָּל הַנְּסֻתוֹת וְהַנְּגֻלוֹת אֶתְּךָ יוֹדֵעַ, אֶתְּךָ יוֹדֵעַ רְזֵי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָּל חַי וְכו', אֵין דְּבַר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִנְּגֵד עֵינֶיךָ וְכו', כִּי זֶה עֵקֶר הַיּוֹדֵי וְהַתְּשׁוּבָה, שֶׁאָנוּ מוֹדִים וּמִתּוֹדִים שֶׁאֵין אָנוּ יוֹדְעִים כָּלֵל הֵיכָן אֲנַחְנוּ בְּעוֹלָם, כִּי הִרְבִּינוּ לִפְשָׁע נִגְדָּה, כְּמוֹ שֶׁמִּתּוֹדִים עַל-פִּי אֶלֶף-בֵּית: 'אֲשַׁמְנוּ, בְּגִדְנוּ' וְכו', שֶׁהוּא שֶׁפָּגְמְנוּ בְּכָל הָעֲשָׂרִים וּשְׁתֵּים אֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה, וְכַמוֹבָא, עַד שֶׁמִּסִּימִין: תַּעֲבָנוּ, תַּעֲרִינוּ, תַּעֲתַעְנוּ, שֶׁאָנוּ הוֹלְכִים כְּתוֹעָה וּמִתְעָה וְאֵין אָנוּ יוֹדְעִים מַה נֹאמֵר לְפָנֶיךָ וְמַה נִסְפֵּר לְפָנֶיךָ, רַק אָנוּ מֵאֲמִינִים שֶׁכָּל הַנְּסֻתוֹת וְהַנְּגֻלוֹת אֶתְּךָ יוֹדֵעַ, כִּי רַק אֶתְּךָ יוֹדֵעַ רְזֵי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָּל חַי, הֵינּוּ שֶׁכָּל הַרְזִין וְהַנְּסֻתוֹת הַנִּמְשָׁכִין מִהַמְאֵמֵר סְתוּם וְנִסְתָּר מְאֹד, שֶׁמִּשָּׁם כָּל יִנְיָקַת הַסֵּטְרָא אַחֲרָא שְׁמַהּ הָעוֹנוֹת אֶתְּךָ יוֹדֵעַ כָּלֵם, כִּי בְּאֵמֶת יֵשׁ בְּהַהֲסָתְרָה וְהַהֶעְלָמָה עֲצֻמָּה דַּעַת עֵמֶק וְנִסְתָּר וְנֶעְלָם מְאֹד, רַק שֶׁמִּעֲצֵם הָעֵלְמוֹ אֵי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיגוֹ, וּמִשָּׁם נִמְשָׁךְ יִנְיָקַת הַסֵּטְרָא אַחֲרָא, אֲבָל אָנוּ מֵאֲמִינִים שֶׁאֶתְּךָ יוֹדֵעַ כָּל תַּעֲלוּמוֹת וְנִסְתְּרוֹת, וְעַל-יְדֵי-זֶה כָּל תְּקוּנָתְנוּ, מֵאַחַר שֶׁאָנוּ יוֹדְעִים שֶׁגַּם שָׁם אֶתְּךָ נֶעְלָם מְאֹד, בְּבַחֲיַנֵּת: 'אִם יֹאמֵר לָךְ אָדָם הֵיכָן אֶלְיָךְ, תֹּאמֵר לוֹ: בְּכַרְךָ גְּדוֹל שֶׁל רוּמִי' (ירוּשְׁלַמִּי תַעֲנִית פֶּרֶק א הֲלָכָה א), [כְּמוֹבָא שָׁם

בסוף התורה הנ"ל, על-פן על-ידי-זה אנו מצפים ומבקשים ומחכים עדן לשוב אליך ושייתקן הכל, בבחינת ירידה תכלית העליה.

עיקר הנסיון הוא שאינו יודע ומסתפק מהו רצון השי"ת וצריך לחפש

וזה בחינת (בראשית יב, א): "לך לך מארצך וכו' אל הארץ אשר אראך", ופרש רש"י: 'ולא גלה לו הארץ מיד, כדי לחבבה בעיניו, ולתן לו שכר על כל דבור ודבור, וכן (שם כב, ב): "על אחד ההרים אשר אמר אליך", וכן (יונה ג, ב): "וקרא עליה את הקריאה" וכו', כל זה הוא בחינת מה שכתוב בסוף התורה הנ"ל, שגם על גדולי הצדיקים עובר בחינה זאת, שקדם כל תורה מקרה לעבר דרך אלו הבלבולים וספקות, וזהו בחינה מה שהשם-יתברך לא גלה לאברהם את הארץ מיד כדי שיצטרך לחפש ולבקש אחר רצונו היטב, וזה עקר הנסיון שלו, וכן של כל הצדיקים, וכמו ששמעתי מפיו הקדוש, שבשעת הנסיון של כל האדם, אין האדם בדעתו בשלמות בענין הנסיון, כי אם היה דעתו שלם בזה לא היה לו נסיון כלל, וכל זה הוא ענין מה שהשם-יתברך נסה את אברהם ולא גלה לו את הארץ מיד, כדי שיהיה נבון ומספק, ואף-על-פי-כן יחפש ויבקש אחר רצונו, ועל-ידי-זה דיקא יזכה שהשם-יתברך יגלה לו רצונו וירבה שכרו על-ידי-זה, כי על-ידי הבקשה והחפוש יזכה לעליה גדולה, וכן העקדה שנאמר בו: "על אחד ההרים" וכו'.

הקב"ה מתעה את הצדיקים כדי שיחפשו ויגלו עד היכן רחמי השי"ת

וכן יונה שנאמר בו: "וקרא עליה את הקריאה", כי יונה לפי דעתו לא הוטב בעיניו שליחות זה לנינה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (תנחומא וקרא ח), כי לא הבין עצם רחמי השם-יתברך עד היכן הם מגיעים, על-פן התעה אותו השם-יתברך,

כמו שאמרו רבותינו ז"ל לענין זה (בראשית רבה נה, ז): 'הקדוש ברוך הוא מתהא [מתעה] את הצדיקים' ולא גלה לו מיד, כדי שיחפש ויבקש הרבה, ועל ידי זה ישיג רצונו ומדת רחמיו המרבים, שהוא יתברך מרבה להיטיב ורוצה בתשובה אפלו של אמות העולם, מכל שכן של ישראל, ועל כן באמת כשהיה יונה במעי הדגה הודה לה' יתברך על רבוי רחמיו, כמו שכתוב שם (יונה ב, ג): מבטן שאול שועתי שמעת קולי וכו', ואני אמרתי נגרשתי מנגד עיניך וכו', כל משברך וגליך עלי עברו וכו', אה אוסיף להביט אל היכל קדשך, שכל זה הוא ענין הבקשה והחפוש, שגם מבטן שאול ממש צריכין לצעק אל ה', כמו ששמעתי מפיו. הקדוש שאמר בזה הלשון (שיחות הר"ן סימן שב): ש'העקר הוא: מבטן שאול שועתי.

עיי"ז שנלקחה שרה לבית פרעה יכולים ישראל בגלות לחפש ולמצוא את השי"ת במקומות הרחוקים

וזה בחינת לקחת שרה לבית פרעה שנסמך לזה, שהכל בבחינה הנ"ל, שהצדקת הכרח לירד למקום טמא ומטנף כזה, כדי שבעצם כחה תבקש ותחפש גם שם את השם יתברך, ועל ידי זה תעלה עם אברהם בעליה גדולה, בבחינת (בראשית יג, א): "ויעל אברהם ממצרים", ועל ידי זה הכינה הצלה וישועה גדולה לישראל בגלות מצרים, שעל ידי זה לא יכלה טמאת מצרים לשלט בהם, ויצאו משם על ידי עשר מכות שהכה את פרעה ומצרים, שכל זה היה על ידי (שם יב, ז): "וינגע ה' את פרעה ואת ביתו" כשלקח את שרה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (זהר תזריע נב), כי על ידי זה המשיכה דרך הנ"ל לישראל, שבכל מקום שיהיו בגלות, אפלו במקומות המטנפים מאד, גם שם יבקשו ויחפשו בבחינת 'איה' וכו', ועל ידי זה יעלו משם, וכן צריכין בכל דור ודור בכלליות ישראל, ובפרטיות כל אחד ואחד, לבקש תמיד את השם יתברך בכל מקום שהוא, ולצעק בכל עת להשם יתברך בבחינת: "מבטן שאול שועתי", ואל יתיאש מן הצעקה והבקשה לעולם, עד ישקיף וירא ה' משמים.

פניני נועם

על ידי שדנים לכף זכות אפי' את
הרשעים נכנע הסט"א

ויחלק עליהם לילה וכו' (בראשית יד, טו).

ועל־כן הראשון שגלה סוד חצות הַיָּה אבְרָהָם אָבִינוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם, בְּעַת
שְׁנֵלְחָם עִם הַמְּלָכִים וְהַצִּיל אֶת לוֹט, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בְּרֵאשִׁית יד, טו): "וַיַּחְלֶק
עֲלֵיהֶם לַיְלָה" וכו', בִּי עֵקֶר בְּחִינַת חֲצוֹת, דְּהֵינּוּ לְשִׁבְרַת תַּקְוָה הַשְּׁנָה, לְשִׁבְרַת
הַלַּיְלָה וְהַחֲשָׁד, עַל־יְדֵי הַנְּקֻדָּה טוֹבָה, זֶה נַעֲשֶׂה רַק עַל־יְדֵי בְּחִינַת אַבְרָהָם
אִישׁ הַחֶסֶד, עַל־יְדֵי שְׂמֻטָּה כְּלָפֵי חֶסֶד, בִּי אַבְרָהָם רָדַף אַחֲרֵי הַמְּלָכִים
לְהַצִּיל אֶת לוֹט בְּשִׁבְלֵי הַנְּקֻדָּה טוֹבָה שֶׁהָיָה בְּלוֹט, וְעַל־כֵּן אָף־עַל־פִּי שְׁלוֹט
הָיָה רָשָׁע, מְסַר אַבְרָהָם נַפְשׁוֹ בְּשִׁבְלוֹ לְהַצִּילוֹ, בְּשִׁבְלֵי הַנְּקֻדָּה טוֹבָה שֶׁהָיָה
בוֹ, כִּי מִמֶּנּוּ יֵצֵאת רוּחַ, שֶׁיֵּצֵאת מִמֶּנּוּ דוֹר־מְשִׁיחַ, שֶׁהוּא עֵקֶר וְשָׂרֵשׁ הַנְּקֻדָּה
טוֹבָה, וְעַל־כֵּן עֵקֶר בְּחִינַת הַמְּלָכִים הָיָה לְהַרְגֵּ אֶת לוֹט, כִּי כָּל בְּחִינַת הַסְּטָרָא
אַחֲרָא הוּא לְהַתְּנַבֵּר עַל בְּחִינַת הַנְּקֻדָּה טוֹבָה, חֶסֶד וְשְׁלוֹם, אָבֵל ה' לֹא
יַעֲזֹבֵנָה בְּיָדָם, וְנָתַן כַּח לְבַחֲבִינַת אַבְרָהָם, בְּחִינַת חֶסֶד, לְהַצִּיל אֶת לוֹט
עַל־יְדֵי הַנְּקֻדָּה טוֹבָה שֶׁיֵּשׁ בוֹ, וְעַל־יְדֵי־זוֹ הַרְגֵּ אֶת הַמְּלָכִים, כִּי עַל־יְדֵי
שְׁדָנִים לְכַף זְכוּת וּמוֹצֵאִים הַנְּקֻדָּה טוֹבָה אֶפְלוּ בְּרָשָׁעִים, עַל־יְדֵי־זוֹ נִכְנַע
הַסְּטָרָא אַחֲרָא, כִּי הִרְעַ נְדָחָה מִפְּנֵי מַעַט הַטּוֹב.

(ליקוטי הלכות הל' השכמת הבוקר הל' א' יג)

הצדיק מחפש בתוך הימי רע אותיות התורה ובונה מהם תורה

וַיֵּלֶךְ לְמַסְעָיו וְכוּ' (בראשית יג, א).

וְזֶה בְּחִינַת (בראשית יג, א): "וַיֵּלֶךְ לְמַסְעָיו" הַנֶּאֱמָר בְּאַבְרָהָם, וְדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (בראשית רבה מא, א): 'בְּחִזְרָתוֹ פָּרַע הַקְּפוּתָיו', כִּי כָּבֵד מְבֹאֵר, שְׁצָרִיכִין לְהִתְרַחֵק מִהַקְּפוּת וְהַלְּוָאוֹת, כִּי כָּל הַהַלְּוָאוֹת נִמְשָׁכִין מִהַתְּנַבְּרוֹת הַיְּמִירָע, אֲדָּ אֶף-עַל-פִּיכֵן לַפְּעָמִים גַּם הַצְּדִיק מְכָרָח לְבֹא לַיְדֵי הַלְּוָאוֹת, וְזֶה לְטוֹבַת הָעוֹלָם בְּבְחִינַת 'יְרִידָה תְּכָלִית הָעֲלִיָּה', כִּי עַל-יְדֵי שְׁהִימִירָע מְתַנַּבְּרִין כָּל-כָּךְ עַד שֶׁגַּם הַצְּדִיק אֵינוֹ יָכוֹל לְהִמְשִׁיךְ הַשְּׁפַע מִיָּד, וּמְכָרָח לְבֹא לַיְדֵי הַלְּוָאוֹת, עַל-יְדֵי-זֶה הַצְּדִיק מְתַנַּבְּר אַחֲר־כֵּן בְּיוֹתֵר וּמְחַפֵּשׁ וּמְבַקֵּשׁ וּמוֹצֵא טוֹב הַרְּבֵה בְּתַקְּףָה הַתְּנַבְּרוֹת הַיְּמִירָע שְׁהַתְּנַבְּרוּ בְּיוֹתֵר, כִּי זֶה בְּחִינַת הַמְּלַחְמָה שֶׁל כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, בְּפָרַט שֶׁל הַצְּדִיק שְׂאֵינוֹ נוֹפֵל בְּדַעְתּוֹ וְאֵינוֹ מִיאֵשׁ עֲצָמוֹ, בְּכָל הַיָּמִים רָעִים וְהַעֲתִים רְעוֹת הָעוֹבְרִים עָלָיו, רַק אַדְרָבָּא, כָּל מַה שְּׁמִתְנַבְּרִין הַיְּמִירָע יוֹתֵר וְיוֹתֵר, הוּא מְתַנַּבְּר בְּיוֹתֵר לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ גַּם בָּהֶם עַד שְׂמוֹצֵא גַם בָּהֶם אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה, וּבֹנֵה מֵהֶם תּוֹרָה.

(ליקוטי הלכות הל' הלווה הל' ה' ה)

**הצדיק מעלה גם את הניצוצות שנפלו
בשעת הירידה**

וַיֵּלֶךְ לְמַסְעָיו וְכוּ' (בראשית יג, ג).

וְזֶה גַם־כֵּן בְּחִינַת "וַיֵּלֶךְ לְמַסְעָיו" - שֶׁלֵּן בְּאַכְסֵנְיָא שְׁלוֹ (עֲרֵכִין טז:), זֶה בְּחִינַת "שְׁתִּי לִבִּי לְמַסְלָה דְרַךְ הַלְכָתִי" (יִרְמְיָה ל"א, ט), כִּי הַצְּדִיק וְהָאִישׁ הַבָּשָׂר בְּשִׁיזוּרָה לְמַקוֹמוֹת הַמְּגֻנָּים בְּאֵלוֹ, בְּשֵׁהוּא מִתְּנַבֵּר לְחַפְשׁ גַּם שֵׁם אֱלֹקוֹתוֹ, שֶׁהֵם אוֹתוֹת הַתּוֹרָה, אַחֲר־כֵּן צָרִיךְ לָשׁוּב בְּדֶרֶךְ שְׁיִרְדֵּן שֵׁם, כְּדִי לְהַעֲלוֹת וּלְבַרֵּר כָּל הַנִּיצוֹצוֹת שֶׁנִּפְּלוּ לְשֵׁם בְּעַת הַיְרִידָה, לְהַשִּׁיב הַכֹּל "אֶל מְקוֹם אֲשֶׁר הָיָה שֵׁם אֶהְלֶה בְּתַחֲלָה" (בראשית יג, ג).

(ליקוטי הלכות הל' הלווה הל' ה' ה')

